

LO PARADÍS DE L'AMBRE

Fede Cortés

Premi de Literatura Eròtica La Vall d'Albaida

// **l'eclèctica** //

1

PACTE DE FUM

Terres de l'Ambre

Des de Ciutat Capital fins a Vila del Riu hi havia un bon tros. Era un viatge que anava des del cor mateix del país fins a l'extrem sud més remot. De fet, a partir de Capcomarcal ja era com estar en un altre món, però arribar a aquella regió aïllada era oblidar-lo totalment.

Des de Vila del Riu es podia pujar a Vila de Munt per una carretereta estreta en qüestió de pocs minuts, però no era un camí molt transitat: l'animadversió entre els dos pobles era ancestral i si volien anar a Capcomarcal podien fer-ho directament sense haver de passar per l'altra vila.

La Maria recordava especialment aquesta ruta de pujada i baixada, segurament perquè era un camí molt solitari on no et creuaves amb ningú. En canvi, la seva família l'utilitzava molt perquè –per una d'aquelles coses tan estranyes que només passen una vegada a la vida– son pare, que era de Vila del Riu, s'havia casat feia molts anys amb una dona de Vila de Munt. Aquesta unió contra natura creà una situació molt incòmoda que els va fer decidir, només casar-se, anar-se'n a viure fora de la comarca, a Ciutat Capital. Però els fills o bé t'arrelen allí on ets o bé et fan tornar a les arrels primitives, i això últim és el que va passar quan va néixer la Maria.

Cada cap de setmana sortien de Ciutat Capital i feien cap a Vila de Munt o a Vila del Riu, perquè degut a la seva peculiar situació tenien propietats i casa als dos pobles. I també

s'hi quedaven per vacances: a l'estiu, per Nadal i per Setmana Santa.

Mentre sons pares s'ocupaven dels camps de mandariners a Vila del Riu i dels olivers a Vila de Munt, i com que feien estada indistintament en un poble o l'altre, segons els convingués, la Maria creixia sense cap mania, entre la canalla dels dos pobles.

–Mama, diuen que els de Vila de Munt són uns podrits –explicava quan era a Vila del Riu.

–No en facis cas. Tu juga amb tothom –li deia sa mare.

–És veritat que a Vila del Riu són uns porcs? –preguntava quan era a Vila de Munt.

–*Tocinos*, deuen haver dit –rectificava el seu pare–. I tu creus que jo també ho soc?

La Maria va créixer entre la rigidesa d'un col·legi privat a la ciutat –a la qual estava perfectament adaptada i on destacava, amb diferència, dels seus companys i companyes de la mateixa edat– i l'absoluta llibertat i primitivisme de l'ambient del poble. En aquest últim comptava amb un avantatge: no era d'una de les parts sinó de les dos i, tant en una com en l'altra, s'hi trobava com un peix a l'aigua.

Els dilluns al matí, de nou a Ciutat Capital, amb una fal·dilla prisada de roba escocesa i jersei blau marí, tornava a ser l'encantadora nena que obtenia matrícules d'honor en totes les assignatures i no veia l'hora de tornar al seu paradís de l'Ambre.

Amb l'arribada de l'adolescència, els jocs es van anar tornant menys violents. Eren temps d'ajuntar-se totes les xiques del poble i parlar de nois. A Vila de Munt solien fer-ho a l'entorn d'una taula al bar La Terrassa, els diumenges a la tarda. Des

d'allí es tenia una magnífica vista del riu Ambre que corria als seus mateixos peus, molts metres més avall. A Vila del Riu ho feien al bar La Ribera, a la vora mateixa del riu. L'Ambre, doncs, era al mateix temps testimoni de les confidències de les joves dels dos pobles; però no pas un canal de comunicació. La Maria, que podia servir de pont entre una comunitat i l'altra, ja que participava a la tertúlia corresponent segons on es trobés aquell dia, tampoc gosava, perquè el jovent continuava mantenint la tradició de no barrejar-se.

La Maria abandonà la faldilla prisada i el jersei blau marí quan ingressà a la universitat. En substitució d'aquest uniforme adoptà una manera de vestir desenfadada i atrevida. Una imatge que feia furor al poble, quan arribava, i deixava el jovent de la seva edat enamorat, quan marxava.

En aquella època era costum anar de festa a Capcomarcal, els dissabtes a la nit. De tots els pobles de la comarca sortien cotxes carregats de joves que arribaven per separat als locals d'oci de moda, es barrejaven convenientment i de manera plaent i tornaven de matinada, de nou cadascú per la seva banda, al poble d'origen. Entre els de Vila de Munt i els de Vila del Riu, però, hi havia especial cura per no coincidir en un mateix lloc.

La Maria complicava l'assumpte, ja que per la seva condició especial tan aviat baixava amb la colla d'un poble com amb la de l'altre. Tot i que els companys havien convingut de manera espontània que ella era vilamuntina o vila-riuena segons amb quina colla venia fins a Capcomarcal, això no evitava que algun xicot amb ganes de gresca li tirés la canya sense saber si havia vingut amb els seus convilatans o amb els rivals.

Aquestes situacions acabaven inevitablement en una batussa que aigualia la nit i amargava la Maria. Tot i que aquell

continuava sent el seu paradís, a vegades es preguntava per què coi continuava venint a aquell racó de món primitiu en comptes de quedar-se a la cosmopolita Ciutat Capital.

Vila de Munt

–Cagonlaputa! Que bona que estàs! –va exclamar el Benet el dia que va conèixer la Maria.

El Benet, vilamuntí de tota la vida, estudiava a fora i no solia venir al poble, perquè no hi havia res que li interessés i no tenia cap intenció de tornar-hi. El fet de conèixer-la li va fer canviar els costums. A partir d'aquell dia no fallava ni un cap de setmana, tot i que no sempre coincidien, perquè ella tant podia ser a dalt que a baix. El Benet s'empenyava quan arribava l'hora de tornar a Ciutat Capital i s'adonava que no l'havia vist.

Fins que un dia coincidiren de bon matí en un oliver que feia de partió, perquè en realitat eren veïns de tros.

–Com ho fem, això? –preguntà el Benet, amb un somriure que volia ser burla.

–Jo faig les branques de la meva banda i tu les de la teva –respongué la Maria, seriosament.

–Jo ho faria diferent –digué el Benet.

–Ah, sí? Com?

–Sacsem l'oliver entre els dos per totes bandes i llavors cadascú recull les seves borrasses.

Per tota resposta la Maria somrigué. El baf se li escapava entre els llavis. Anava tapada fins a dalt, amb gorra, guants i coll alt. El rostre era l'únic que quedava a la intempèrie. Tenia les galtes vermelles del fred.

El Benet, en canvi, amb barba de tres dies, semblava no notar tant la gelor al semblant.

Acabaren els dos per terra, entre les olives, buscant-se la pell pel davall de les diverses capes de roba, i decidiren que a partir de llavors d'aquell oliver en farien cada any una gerra en comú.

Vila del Riu

El Benet no sabia que pocs dies abans la Maria, a Vila del Riu, també havia acordat amb el seu veí de finca reservar un mandariner que era en terra de ningú per a fer, entre els dos, alguna ampolla de licor.

–Cagoncristo! Qui cony ets tu? –va fer ell, en veure-la vora aquell arbre que sempre collia ell sense que ningú el veiés.

–La veïna. Passa res?

–Aquest mandariner no és teu.

–Jo diria que teu tampoc.

–Creus que podem arribar a algun acord?

–A veure...

El somriure de la Maria relluïa més que el color taronja de les mandarines enmig del mar d'arbres verds. Si bé feia fred –més que res, humitat–, la temperatura no era tan baixa com a Vila de Munt i la Maria no portava tantes capes de roba superposades. La seva silueta curvilínia apareixia davant dels ulls del veí com una promesa amb la qual ni la millor collita de mandarines podia competir.

Com que es van posar d'acord sense parlar, fins que no es va fer fosc la Maria no va saber que aquell noi amb galtes fines com el cul d'un nadó es deia Benjamí; que portava poc temps a Vila del Riu, provinent d'un altre poble Ambre avall, i que el licor de mandarines, segons ell, era la beguda més afrodisíaca que existia.

Capcomarcal

Amb el temps, les relacions de la Maria amb el Benjamí, d'una banda, i de la Maria amb el Benet, de l'altra, van anar consolidant-se de manera paral·lela, sense que el Benjamí ni el Benet tinguessin notícies l'un de l'altre. Alhora, l'estima que el Benet sentia per Vila de Munt anava augmentant en la mateixa proporció que l'odi que sentia per Vila del Riu. Al Benjamí li passava igual, però a l'inrevés. La Maria, en canvi, no entenia que l'amor cap a un poble impliqués l'odi cap al rival. Per a ella els dos pobles eren com un de sol. Se sentia dels dos i estimava els dos; els dos pobles i els dos homes que odiaven cadascun el poble de l'altre.

Però això s'acabà de sobte el dia que, per casualitat, van coincidir els tres en un local nocturn de Capcomarcal. No va caldre obrir la boca perquè amb una mirada van entendre el que passava i van comprendre que l'estat de felicitat en què cadascú pel seu compte pensava viure s'acabava d'esqueixar.

–Cagonlaputa! –crijà el Benet amb els ulls encesos.

–Cagoncristo! –replicà el Benjamí, serrant les dents.

–Ai, Mare de Déu de la Muntanya i Verge Santa del Riu! –exclamà la Maria, sense devoció, però amb certa esperança que poguessin fer alguna cosa en aquell gran dalta baix que estava a punt d'esclatar.

Ara bé, com era d'esperar ningú no baixà del cel i el Benet i el Benjamí s'enganxaren en una baralla a mort que el crits histèrics de la Maria no podien aturar i que el jovent de Vila de Munt i de Vila del Riu, aplegats en una rotllana al voltant, no pensaven impedir.

Van acabar ben estovats. Però la Maria no es va quedar per veure-ho. Fugí corrents cap al carrer i no va parar fins que arribà vora el riu. Allí esclatà a plorar. El corrent de l'Ambre s'emportà les llàgrimes riu avall, fins al mar, on aquell miratge en el qual havia viscut fins llavors s'acabà de diluir totalment.

Terres de l'Ambre

L'endemà mateix, el Benet i el Benjamí reberen amb incredulitat una invitació de la Maria que els convocava amb imperiosa urgència en un racó amagat que tots tres coneixien a la carretera que anava de Vila de Munt a Vila del Riu.

Tot i la rancúnia i la ràbia que bullia en els cors dels dos joves, ni l'un ni l'altre s'hi va negar, perquè portar la contrària a la Maria era perdre davant l'adversari. A més, també hi havia un punt de curiositat; decidits a no dirigir-se la paraula mai més, la proposta d'aquella dona era, com a mínim, sorprenent.

—No serà que vol que ens acabem d'atonyinar! —es temé el Benet—. Cagonlaputa!

—Cagoncristo, que això em fa mala espina! —remugava el Benjamí.

—Us proposo un pacte! —els plantificà ella tal com raja.

Si els punxen no els treuen sang. S'havien esbatussat a mort el dia abans i ara volia que fessin les paus?

La Maria els va explicar el seu desig d'esborrar aquell ressentiment ancestral, aquell odi irracional que niava als cors de vilamuntins i vila-riuencs, com si estiguessin condemnats eternament a viure els uns al costat dels altres i sempre a punt de matar-se mútuament. El pacte que els proposava era que oblidessin les seves diferències i continuessin sent amics tots tres.

—Amics amb dret de cuixa —recalcà la Maria.

Això seria un exemple per a tots els veïns que faria que algun dia, finalment, Vila de Munt i Vila del Riu poguessin viure en pau i harmonia.

Aquell racó de món esdevindria així el veritable paradís de l'Ambre que la Maria anhelava.

El Benjamí i el Benet no es miraven pas directament l'un a l'altre. Amb un ull observaven la Maria i amb l'altre, de reüll,

escrutaven el rival. El seu posat demostrava la resistència a qual-sevol acostament.

–Això és un pacte –anuncià la Maria–. I és entre tots tres o no hi ha pacte.

Finalment van cedir. Potser perquè la Maria era molt convincent, o perquè feia perdre l'enteniment, o perquè els homes s'estimen més una dona a mà que un centenar de possibles o, dit d'una altra manera, una satisfacció instantània que, a llarg termini, un gran plaer.

–D'acord, cagonlaputa!

–Cagoncristo, *vale!*

I d'aquesta manera tots tres es van avenir a signar un pacte no escrit, i van prometre complir-lo, i es van declarar amor etern i es van embolicar en un nus tendre i en un joc amorós sense complexos, que aquí ningú no els podia sentir.

A l'alba, una lleu claror esblanqueïda s'escampa sobre els camps de verd i plata dels olivers. Carretera avall, en el silenci del moment, gairebé es pot arribar a sentir el corrent d'aigua de l'Ambre arrossegant-se vora les plantacions de mandariners.

A aquella hora, el pacte se suposa que ja està signat. La Maria s'ha despertat amb un somriure als llavis, baldada però sadollada. Ara bé, ells, en canvi, sembla com si tinguessin caparra: fan cara de prunes agres. A més a més, seuen lluny l'un de l'altre i es donen l'esquena.

La Maria s'adona llavors, observant-los, que l'han enganyat tots dos. Li cau l'ànima als peus. Van fer veure que hi estaven d'acord quan no tenien cap intenció de complir. Que babaua que ha estat!

O sigui que del pacte que els proposà anit no en queda res. S'ha esvanit, com si fos fum.

Ara ja té clar que demà res no serà igual. Com si haguessin viscut en un somni que s'ha acabat. Segur que el Benet es quedarà a Vila de Munt, odiant els de Vila del Riu, i el Benjamí a Vila del Riu, maleint els de Vila de Munt. La Maria ja ho té decidit: no en vol saber res més, de les Terres de l'Ambre. No li queda més remei que anar-se'n a Ciutat Capital, per no tornar. No creu que cap dels tres, passats els anys, sigui capaç de recordar aquest últim dissabte junts amb un punt de tendresa.

I mentre una llàgrima li regalima per la galta, veu al fons, rere la serralada que els separa del proper mar, com comença a sortir el sol. El diumenge desperta i enceta una nova etapa vital.